

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 6

8 marca 2022

Cywilizacja Hiperborei II

Cywilizacja Hiperborei II została założona około 185,8 tys. lat temu przez cztery rody białej rasy, przez dwa rody Ariów i dwa rody Słowian. Dlatego ogólna nazwa tych rodów to Słowiano-Ariowie. „Wedy” podają, że wajtmara przewożący przesiedleńców wielkiej rasy w czasie jednej z bitew drugiej wielkiej wojny w galaktyce opadła na północny kontynent Ziemi. Kontynent ten został nazwany przez gwiazdnych podróżnych Daaria (Darem Bogów, Darem Arian), późniejsze nazwy to Hiperborea, Arktyda, Arktyka. Ziemia posiadała łagodny ciepły klimat w północnych szerokościach.

Według „Wed” i kalendarza słowiańskiego można wnioskować, że rasa biała Słowiano-Ariów zamieszkiwała Hiperboreę już 183 766 lat p.n.e., jest to określone jako czas Thule. W źródłach klasycznych Thule jest terminem używanym w odniesieniu do miejsca, zwykle wyspy, na dalekiej północy. W mitologii greckiej Thule było stolicą Hiperborei, królestwa bogów. Natomiast przesiedlenie na Ziemię rasy żółtej i czerwonej mogło nastąpić około 153 tys. lat temu, a rasy czarnej 142 tys. lat temu lub później.

wcześniejszych źródłach i materiałach, przechowywanych w zamkniętych przed profanami zbiorach, umieścił na swej mapie świata kontynent Hiperborea – w miejscu współczesnej Arktyki, którego centralnym miejscem była góra Meru na biegunie północnym.

Wedy opisują, że w centrum Hiperborei, pośrodku Asgardu, pod północnym biegunem nieba, pod Gwiazdą Polarną, kiedyś istniała

święta góra Meru. Na jej szczycie Słowiano-Aryjczycy zbudowali ogromną Świątynię Mandala. A symbolem na samym szczycie świątyni, była nasza galaktyka, Droga Mleczna, przedstawiona w symbolu swastyki (Swara-Swarga).

Po zagładzie Hiperborei i migracji Ariów-Słowian około 111,8 tys. lat temu (109 806 lat p.n.e.), jej cywilizacja została przeniesiona do Białorzecza/Pięciorzecza/Siedmiorzecza na Syberii. Kalendarz słowiański podaje, że utworzenie Asgardu Iryskiego nastąpiło 104 778 p.n.e., czyli około 106,8 tys. lat temu.

Hinduskie „Rig Veda” i „Mahabharata” zawierają wiele tekstów opisujących migrację (exodus) Słowiano-Aryjczyków z Hiperborei na tereny dzisiejszej Syberii. Migrację kontynuowano przez 15 lat (lub 15 etapów) a zakończyła się ona na terenach płaskowyżu na Uralu. W „Wedach” ten exodus nazywa się „paska” lub „pashet”. Następnie z Syberii migracja kontynuowana była do dolin Indusu i Saraswati, Iranu, Europy, Sumeru, Egiptu i Etiopii, wraz z utworzeniem tam nowych cywilizacji.

Historia Hiperborei ma swoje odbicie w historyczno-religijnych tekstach hinduskich, irańskich i greckich. Po migracji Słowiano-Aryjczyków z Hiperborei na Syberię a później do północnej Europy antyczni historycy lokalizowali Hiperboreę w północnych regionach Eurazji. W eposie „Mahabharata” nieznane miejsce nazwane państwem „wiecznego szczęścia” lub „krajem błogostawionych” znajduje się na północy, na stokach góry Meru oraz na „białej wyspie” w wodach Mlecznego Oceanu, nazywanego także Północnym. Było to, podobnie jak w tekstach śródziemnomorskich, miejsce o umiarkowanym klimacie, bo jego mieszkańcy nie odczuwali ani chłodu, ani żaru. W licznych lasach i na równinach żyły stada ptactwa i antylop. Ludzie byli szczęśliwi, żyjący w społecznej równości. W wielu opisach bohaterskich czynów bogów Brahmy i Wisznu można odnaleźć górę Meru, ze wskazaniem na krainę Gwiazdy Polarnej.

Pliniusz Starszy w „Historii naturalnej”, a przed nim m.in.

Pitagoras, Platon i inni autorzy greccy, zaznaczali, że w Hiperborei Słońce nie zachodzi przez pół roku, klimat jest łagodny, ludność nie wie, co to są choroby, niezgoda, wrogość między ludźmi. Tamtejsi mieszkańcy byli rozumni i sprawiedliwi, wydostawieni w naukach i rzemiosłach, posiadali cudowne bronie i aparaty latające.

W prądawnych przekazach indyjskich zawarte są informacje, iż Ariowie przybyli na Ziemię z gwiazd Wielkiej Niedźwiedzicy i Plejad, i zasiedlili tereny podbiegunowe. W szeregu starożytnych tekstów Indii, Chin, Egiptu, Korei zawarte są informacje o wielkim wyjściu północnych narodów ze swych tradycyjnych siedzib hiperborejskich w kierunku południa.

W greckich tekstach spotykać można opowieści świadczące o wzajemnych kontaktach Krainy Północy/Hiperborei i świata śródziemnomorskiego, ponieważ kult Apollona (Peruna) wywodził się z tych północnych ziem. To Hiperborejczycy byli kapłanami, którzy wybudowali pierwszą świątynię boga w Delfach.

Również oni nauczyli prądawnych Greków uprawy roli i posadzili pierwsze drzewa oliwne. To stamtąd dotarł do Hellenów obyczaj Igrzysk Olimpijskich. Apollon (Perun) corocznie wracał do swojej północnej ojczyzny, odwiedzając boską rodzinę, a więc matkę Latę (Ładę/Ladę/Latę) i wielką łowczynię – Artemidę (Dziewannę). Helleński przewodnik po krainie umarłych Charon był kapłanem z północy. Apollon podróżował na pokładzie słonecznego rydwanu (wajtmany- wimany), podobnie jak hinduski bóg Wisznu.

Przykładem Świątyni jaką zbudowali Słowiano-Aryjczycy na górze Meru jest miasto Arkaim – miasto swastyka (miasto Mandala) położone na południowym Uralu w pobliżu rosyjskiego miasta Czelabińsk na Syberii. Jest to starożytna słowiano-aryjska horyzontalna świątynia i superobserwatorium. Okres jego budowy datowany jest na około 5 tys. lat p.n.e., a nieoficjalnie na sprzed 12 tys. lat p.n.e.

Arkaim jest warownym miastem zbudowanym na zasadzie kręgów o

średnicy 170 i 85 metrów wokół centralnego placu, z 60 domami wybudowanymi w obrębie murów obronnych; 35 między murami a 25 w kręgu. Do środka prowadzą cztery misternie skonstruowane przejścia. Budynki są ogromnych rozmiarów i niesamowicie precyzyjne w astronomicznych proporcjach i wielkościach.

Było to obserwatorium, twierdza administracyjna oraz centrum religijne. Osada z epoki neolitu i brązu. Prace wykopaliskowe, odkryły 20 kolejnych grodzisk i nekropolię w Dolinie Arkaim. W tamtym rejonie odkryto też najstarszy na świecie znany piec do wytopu miedzi.

Arkaim ujawnia swoją strukturą i historią prehistoryczną przeszłość uralsko-ałtajskich narodów. Jest konkretnym dowodem istnienia tamtejszej słowiano-aryjskiej cywilizacji z centrum położonym na skrzyżowaniu Azji i Europy, ważnego regionu w tworzeniu złożonych społeczeństw Aryjczyków. Jest dziedzicem wielkiej silnej cywilizacji, która istniała w korytarzu Eurazji na długo zanim ukształtowali się obecni Indoeuropejczycy.

Dowody archeologiczne nawiązują do historii zapomnianej rasy aryjskiej z przed ponad 100 tys. lat. Ludzi mieszkających w rejonie Arktyki, w tym czasie strefy umiarkowanej a następnie migrujących na południe do Azji Środkowej, ze względu na zmiany klimatu. Tam, na ziemi-raju mędrcy Aryjczycy dali podstawę uralsko-ałtajskiej aryjsko-słowiańskiej rasie, która ewoluowała przez tysiąclecia wzbogacając zasoby pierwotnej ludności poprzez rozwój kosmologii i politycznych struktur. Dała podwaliny naszej współczesnej cywilizacji, migrując po całej Ziemi.

Należy pamiętać, że nazwa Ur-Al była znana na długo przed słowami sumeryjskimi (Ur, Al, El, An) i pojawiły się na sumeryjskich tabliczkach glinianych z tak zwaną „pierwszą” sumeryjską słowiano-aryjską cywilizacją ludzką.

Arkaim jest jednym z historycznych słowiano-aryjskich miast

trojańskich zbudowanych na zasadzie trzech koncentrycznych murów obronnych lub kanałów. Miasta te przeszły do historii jako neolityczne ośrodki mądrości i siedziby starożytnych bogów-królów. Zbudowana przez Słowiano-Aryjczyków Troja w Azji Mniejszej, którą grecki król Agammenon zniszczył podczas wojen trojańskich, była zbudowana na tej samej zasadzie kręgów, ale Arkaim był starszy od Troi opisanej w „Iliadzie” Homera. Arkaim jest również starszy niż zbudowany z wałów ziemnych otaczających zespół kamiennych kręgów Stonehenge.

Znajduje swój prototyp w Atlantydzie Platona z jej trzema koncentrycznymi kręgami kanałów. A także w legendarnym Electris, hiperboreańskim mieście gdzie mówiło się, że zostało zbudowane pod Gwiazdą Polarną przez boga mórz Posejdona; w Asgardzie, świętym mieście poświęconym bogu Odynowi, który jest opisany w islandzkiej sadze „Edda”.

Na Ałtaju, w regionie Górnej Szorii, zlokalizowano także cyklopiczne budowle, mury mające u podstaw 12 metrów szerokości, wznoszące się na wysokość do 60 metrów, a złożone z idealnie do siebie dopasowanych bloków z czerwonego i szarego granitu, każdy z nich waży od kilkuset do 2 tysięcy ton. A całość jest ulokowana na ściętym szczycie góry wysokiej na tysiąc metrów. Budowla została wykonana przed tysiącami lat przez Słowiano-Aryjczyków z Hiperborei. Dziś wykonanie takiej budowli z takiego budulca naszą techniką byłoby niemożliwe.

Na półwyspie Koła znaleziono pod ziemią olbrzymie sztuczne labirynty o trudnym do określenia przeznaczeniu, liczące sobie kilka tysięcy lat. Ich twórcami byli Hiperborejczycy; są pozostałością po starożytnej cywilizacji hiperborejskiej i jej tajemnej wiedzy. Na obszarze środkowej Azji odkrywano są mumie białych Aryjczyków, przykładem jest znana mumia tocharska odkryta na pustyni Taklamakan, w skrzyni, na której widać swastykę (aryjski symbol galaktyki).

Na obszarach środkowej i północnej Eurazji odkryto szereg zadziwiających budowli i artefaktów świadczących o istnieniu

tam cywilizacji słowiano-aryjskiej. Zachowały się podania o tajemniczej Krainie Północy, zwanej Szambala, „Państwo Boże”, które niektórzy umieszczają w Tybecie, inni w górach Ałtaju, Pamiru czy Zabajkala, a jeszcze inni – na północnych terenach Europy – Danii, Norwegii, Szwecji czy polskiego Pomorza.

Na wielu glinianych naczyniach odkrytych w Arkaim, jak i w wielu miejscach w całej Eurazji, widnieje symbol swastyki, uważany za wyłącznie Aryjski symbol kultu Słońca. Swastyka jest starszym religijnym i metafizycznym symbolem, jest symbolem naszej galaktyki. Symbolizuje wieczny ruch wokół nieruchomego centrum, jest polarnym a nie słonecznym symbolem, i jako taki był symbolem centralnej Gwiazdy Polarnej połączonej z gwiazdozbiorem Wielkiej Niedźwiedzicy. To centrum, stanowi stały punkt znany symbolicznie wszystkim tradycjom jako „pole” lub oś wokół, której obraca się świat”. Jest osią kosmiczną, osią świata, Axis mundi.

Widzimy także ekspresję religii, która kiedyś panowała powszechnie w każdym zakątku świata, wśród niemal wszystkich narodów, niezależnie od ich etnicznego typu. Jest to najstarsza religia i cofa się ona do najbardziej odległej przeszłości, kiedy to ludzie widzieli niebiosa obracające się wokół osi wyznaczonej przez Gwiazdę Polarną. Dopiero później Słońce jako centrum obracającego się systemu planetarnego i gwiazdnego, zastąpiło Gwiazdę Polarną.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net